

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16925/2025
28.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Рајковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости или поништаја уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2544/25 од 16.09.2025. године, у седници одржаној 28.05.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2544/25 од 16.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2544/25 од 16.09.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Пироту П 439/24 од 14.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је ништав и не производи правно дејство уговор о доживотном издржавању закључен у ... пред јавним бележником Живорадом Димитирјевићем под бројем ОПУ 36-2024 од 29.01.2024. године, између сада покојног ВВ као примаоца издржавања и тужене као даваоца издржавања. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи и да убудуће не производи правно дејство исти уговор о доживотном издржавању. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2544/25 од 16.09.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној ревизији, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиле, захтевајући накнаду трошкова поводом његовог састава.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из става 1. истог члана да би се изузетно дозволило одлучивање о ревизије тужиле.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност наведених услова, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, из којих разлога је ревизија изјављена. Нижестепени судови су одлуку о одбијању примарног и евентуалног тужбеног захтева донели применом материјалног права садржаног у одредбама Закона о облигационим односима и Закона о наслеђивању, које су цитиране у образложењу првостепене и другостепене пресуде, налазећи да нису испуњени законом предвиђени услови ни за утврђење ништавости, нити за поништај предметног уговора о доживотног издржавању, у ситуацији када је утврђено да је исти закључен у законом прописаној форми – у облику јавнобележнички потврђене (солемнизоване) исправе у складу са важећим Законом о наслеђивању и Законом о ванпарничном поступку, да је постојала воља уговорних страна за закључење уговора, да је прималац издржавања у моменту закључења уговора био способан да слободно расуђује и одлучује, односно да је имао очувану пословну способност за закључење те врсте уговора и да није било мана у погледу његове воље да уговор закључи са супругом (туженом) као даваоцем издржавања, а при томе тужила није доказала да због болести или старости примаоца издржавања уговор није представљао никакву неизвесност за даваоца издржавања, јер у моменту закључења уговора смрт примаоца издржавања није била извесна, без обзира на кратак временски период између закључења уговора и смрти примаоца издржавања.

Тужила уз ревизију није доставила, нити се позвала на правноснажне пресуде или одлуке Врховног суда из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судови у битно сличној чињенично-правној ситуацији, а имајући у виду да у парници ради утврђења ништавости или поништаја неког уговора одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да у овом случају није испуњен услов ни у погледу потребе за уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости са евентуални тужбеним захтевом за поништај уговора о доживотном издржавању у овој правној ствари поднета је 17.05.2024. године и у њој је означена вредност предмета спора од 10.000,00 динара, коју је прихватио првостепени суд.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору за неновачно потраживање, а у тужби означена вредност спора не прелази законом прописани новчани цензус за допуштеност ревизије према члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд утврдио да је ревизија тужиље недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да исти нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је, на основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**